

טירת סוריה מוריה

אסבירנסן ומואה

מאחר שלא הייתה רוח הם לא יכלו עדיין להפליג
והאוולור ביקש מרב-החובל רשות לרדת לחוף, כי
עדיף לו ללכת ולראות את הסביבה, מאשר לשכב
סתם ולישון.

"האם אתה חושב את עצמך ראוי לרדת לחוף?"
שאל רב-החובל "אין לך בגדים מסודרים, ואתה
הולך רק בסחבות."
אבל האוולור ביקש ונדנד עד שקיבל רשות, בתנאי
שיחזור מיד כשהרוח תתחיל.
הוא ירד לחוף וראה שזו ארץ נהדרת, ובכל מקום
בו הלך היו שדות וכרי דשא, אך אנשים לא נראו
בכלל.

אמנם הרוח התחילה לנשוב, אך האוולור חשב
שעדיין לא ראה מספיק, והעדיף להישאר עוד, עד
שיפגוש מישהו.
ואחרי הליכה קצרה הגיע לכביש רחב, אבל חלק
כל כך שביצה יכולה הייתה להתגלגל עליו, בלי
להישבר. הוא הלך בכביש ובמשך הדרך ראה
טירה גדולה מרחוק, וגם אורות בחלונותיה. ומאחר
שהלך כבר כל היום ולא אכל כי לא לקח לעצמו

חי פעם זוג שהיה להם בן בשם האוולור. מאז
היותו ילד קטן הוא התעצל ולא רצה לעשות שום
דבר, אלא רק ישב וחיטט בין עפרות בתנור.
ההורים שלחו אותו ללמוד מקצוע אך האוולור לא
נשאר שם כי אחרי ימים אחדים היה בורח מבעל
הסדנה, חוזר הביתה וישב שוב ליד האח כדי
לחפור בעפר.
אך יום אחד בא למקום רב-חובל שהציע להאוולור
לצאת אתו לים ולהכיר ארצות זרות. הדבר מצא חן
בעיני האוולור והוא יצא תוך זמן קצר עם
רב-החובל.
אינני יודע כמה זמן הם הפליגו, אך אחרי זמן רב,
רב ביותר, פגשה אותם סערה איומה, וכשעברה,
והים שקט שוב, הם לא ידעו לאן הגיעו, כי מצאו
את עצמם ליד חוף זר, שאף אחד על הספינה לא
הכיר.

צידה לדרך, היה רעב מאוד. אך ככל שהתקרב לטירה, כך גבר בו הפחד. אש בערה בטירה והאוולור נכנס למטבח, שהיה מפואר יותר מכל מטבח שהוא ראה אי-פעם. הסירים היו מזהב וכסף, אך לא היה לידם איש. האוולור עמד שם זמן מה והתבונן, ומאחר שלא הופיע אף אחד הוא ניגש לדלת אחת ופתח אותה. שם ישבה נסיכה ליד גלגל טוויה. "לא!" היא קראה "איך אדם מעז להיכנס לכאן? מוטב שתלך מכאן מיד, כי אחרת הטרול יטרוף אותך. כאן חי טרול איום, בעל שלושה ראשים." "הייתי שמח אילו היו לו עוד ארבעה ראשים" אמר האוולור "כי מעניין אותי לראות יצור כזה. אבל לא אלך כי לא עשיתי כל רע. ואנא, תני לי משהו לאכול כי אני רעב מאוד." אחרי ששבע, הנסיכה אמרה לו להניף חרב התלויה על קיר, אך להאוולור לא היה כוח להוריד אותה ולהניף אותה.

"אם כך, כך לגימה מהבקבוק שתלוי שם ליד החרב, כי זה מה שעושה הטרול, כל פעם שרוצה להשתמש בחרב." האוולור לקח לגימה ומיד היה מסוגל להוריד את החרב והניף אותה בקלות. עכשיו הוא החליט שהוא מוכן לפגוש את הטרול, ואמנם זה הופיע כעבור רגע, מתנשף כבדות. האוולור הסתתר אחרי הדלת. "הוהו" אמר הטרול כשרק הכניס את ראשו בדלת "יש כאן ריח כמו של אדם!" "אכן כך, ותלמד מיד שיש כאן כזה" אמר האוולור והוריד לטרול את שלושת הראשים. הנסיכה שמחה מאוד ששחררה והיא שרה ורקדה, אבל אז נזכרה באחיות שלה ואמרה "הלואי וגם האחיות שלה היו חופשיות." "איפה הן?" שאל האוולור והיא סיפרה לו. אחת מהן לקח טרול לטירה שלו עשרה קילומטר משם, ואת השניה לקח טרול אחר, לטירה עשרים קילומטר משם.

"אבל קודם אתה צריך לעזור לי לסלק את גופת הטרול" אמרה.

האוולור היה עכשיו כל כך חזק שסידר את הכל במהירות. ואז הם אכלו, שתו ושמחו ביחד ולמחרת בבוקר הוא יצא לדרך. הוא הלך בלי לנוח במשך כל היום עד שהגיע לטירה השניה. היא הפחידה אותו שוב, כי הייתה מפוארת יותר מהקודמת, אבל איש לא היה סביבה. האוולור נכנס ישר למטבח, אבל לא נשאר שם אלא המשיך לחדרים.

"לא!" קראה הנסיכה שישבה שם "מי מעז להיכנס כאן? אינני יודעת כמה זמן אני יושבת כאן אך אף פעם לא בא הנה איש. מוטב שתלך מכאן מיד, כי חי כאן טרול בעל ששה ראשים."

"לא, לא אלך מכאן" ענה האוולור "אפילו אילו היו לו עוד שישה ראשים."

"אבל הוא יבלע אותך חי" אמרה הנסיכה. דבריה לא הועילו כי האוולור לא פחד מהטרול. אבל קודם הוא רצה לאכול ולשתות, כי היה רעב אחרי הליכה ארוכה. הנסיכה נתנה לו מה שרק יכלה ושוב הפצירה בו שילך.

"לא, לא אלך מכאן" אמר האוולור "לא עשיתי שום דבר רע ואין לי סיבה לפחד."

"הוא לא ישאל אותך על מה שעשית או לאו" אמרה הנסיכה "אבל אם אינך רוצה ללכת, נסה להניף את החרב שאותה הטרול נושא לקרבות."

הוא לא יכול היה להרים את החרב, אך הנסיכה אמרה לו ללגום מהבקבוק התלוי על הקיר, ואחרי שעשה זאת יכול היה להניף את החרב בקלות. אחרי זמן מה בא הטרול, גדול ושמן כל כך שיכול היה לעבור את הדלת רק בהליכה בצד. כשרק הכניס את ראשו לחדר קרא "הו הו! אני מריח דם של בן-אדם."

ומיד האוולור כרת את ראשו, ואחר כך את יתר הראשים. הנסיכה שמחה מאוד ששחררה כך, אבל אז נזכרה באחות השלישית ובקשה מהאוולור שיחרר גם אותה. האוולור אמר שיוכל בוודאי לעשות זאת, ורצה לצאת מיד לדרך, אך קודם היה צריך לעזור לנסיכה לסלק את גופתו של הטרול, כך שיצא משם רק למחרת בבוקר.

הייתה זו דרך ארוכה לטירה השלישית והוא הלך ורץ כדי להגיע לשם בזמן. רק בערב ראה את הטיירה, והיא הייתה עוד יותר מפוארת מהקודמות. הפעם הוא לא פחד כלל, נכנס ישר למטבח ודרכה לחדרים. הנסיכה שישבה שם הייתה כה יפה שלא הייתה בכל העולם כזו שיכלה להשתוות לה. גם היא אמרה מה שאמרו הקודמות, שאיש עוד לא בא לשם מאז שהטרול חטף אותה. גם היא ביקשה שילך לו, כי אחרת הטרול בעל תשעה ראשים יבלע אותו חי.

"אילו היו לו עוד תשעה נוספים גם לא הייתי הולך" אמר האוולורונעמד ליד התנור.

אז היא נתנה לו את החרב של הטרול וגם לגימה מהבקבוק. הטרול הגיע מתנשף חזק יותר מהקודמים, היה גדול ושמן יותר משני האחרים ובקושי נדחף דרך הדלת.

"הו הו!" קרא "אני מריח דם של בן-אדם" האוולורכרת מיד את הראש שלו, ואחריה גם ראשים נותרים, אלא שהראש האחרון היה הקשה

לכרות והייתה זו העבודה הקשה ביותר שהאוולור עשה אי-פעם, ובכל זאת הצליח.

עכשיו כל הנסיכות באו לטיירה והיו כולן יחד ומאושרות כפי שלא היו עוד מעולם. והן אהבו את האוולור והוא אותן, אבל הצעירה שביניהן אהבה אותו יותר מכולן.

אבל אחרי זמן מה האוולור נעשה עצוב ומוזר, וכשהנסיכות שאלו האם אינו רוצה להיות איתן, אמר שהוא מתגעגע הביתה ורוצה לבקר את הוריו. הן אמרו שניתן לעשות זאת בקלות. "תלך בשלום ותחזור בשלום אם תשמע רק לעצה שלנו" אמרו הנסיכות. הוא אמר שישמע להן ברצון. ואז הן הלבישו אותו בבגדים מפוארים כאילו היה בן של מלך, ושמו לו טבעת על האצבע. והטבעת הזו יכלה להביא אותו לאן שרק ירצה, הלך וחזור, אך אסור לו להסיר אותה או לומר את שמותיהן, כי אם יעשה זאת כל ההוד שלו יפוג והוא לא יראה אותן לעולם.

"הייתי רוצה להיות שוב בבית, או הייתי רוצה שהבית יהיה כאן" אמר האוולור ומיד בקשתו התמלאה. הוא עמד לפני ביתם של אמא ואבא לפני

שהספיק להסב את ראשו. הערב ירד וכשאמא
ואבא ראו אדם זר מפואר כזה התחילו מיד
להשתחוות לו.

האוולור אז שאל האם יתנו לו ללון אצלם בלילה.
לא, זה לא יתכן, אמרו. "לא נוכל לתת לך מקום
מתאים בשבילך" אמרו "כי אין לנו דברים הדרושים
לאדון גדול וחשוב כמוך שישתכן אצלנו. עדיף
שתלך לחווה, שנמצאת לא רחוק מכאן, ושם יש
להם מכל טוב."

האוולור לא היה מוכן לשמוע על כך והחליט
להישאר אצלם, אך הזקנים התעקשו ואמרו לו
ללכת לחווה, שם יוכל לקבל אוכל ושתייה, ואצלם
אין אפילו כסא לשבת עליו.

"לא" אמר האוולור "לא אלך לשם אלא אולי מחר
בבוקר. תנו לי להישאר כאן הלילה ואשב ליד
התנור."

הם לא יכלו לעשות כלום, והוא התיישב ליד התנור
והתחיל לחטט בין בעפר, כפי שעשה זאת לפני
שהלך מהם.

הם שוחחו איתו על דברים רבים ואז שאל אותם
האוולור האם היה להם ילד. "כן" אמרו, וסיפרו
שהיה להם בן אבל הוא הלך מהם ואינם יודעים
האם הוא חי עדיין או לאו.

"אולי זה אני?" שאל האוולור.

"הייתי יודעת זאת לבטח" אמרה האישה הזקנה
"האוולור שלנו היה עצלן כזה שלא עשה שום דבר
מועיל, ובגדים שלו היו רק חור על חור. בחור כזה
לא היה יכול להפוך לאדון כמוך."

אך כעבור זמן הזקנה עמדה כדי להבעיר אש
בתנור וכשהאש התלהטה היא ראתה את האוולור,
היושב ומחטט בעפר ואז הכירה אותו.

"שמיים אדירים, זה אתה, האוולור" היא קראה,
וההורים שמחו לבואו ללא גבול. הוא סיפר להם
עכשיו הכל מה עשה, ובסוף אמא אמרה שלמחרת
תיקח אותו לחווה, להראות אותו לכל הנערות
שקודם רק צחקו ממנו.

ולמחרת היא הלכה לשם, והאוולור אחריה.

כשהגיעה לחווה סיפרה שהאוולור חזר הביתה
ועכשיו הן יכולות לראות כמה הדור הוא. "הוא

נראה כמו נסיך" אמרה. "ואנו בטוחות שהוא אותו נער בלוי כמו קודם" אמרו. ובאותו הרגע נכנס האוולור והנערות הופתעו כל כך שעזבו את **החצאיות** שלהן ליד האח וברחו בתחתוניות בלבד. כשחזרו הן התביישו מאוד עד שבקושי העזו להביט על האוולור, שתמיד התייחסו אליו קודם בבוז. "הה, הה, אתן חשבתן שהנכן כל כך יפות ומעודנות שאיש לא ישתווה לכן" אמר האוולור "אך הייתן צריכות לראות את הנסיכה הבכורה ששחררתי. אתן נראות כמו נערות רועות בהשוואה אליה. והנסיכה השניה עוד יותר יפה והשלישית, שאני אוהב הכי הרבה, היא יפה מהשמש והירח. הייתי רוצה שיהיו כאן, ואז תוכלו לראות אותן." רק אמר את הדבר והנסיכות עמדו לידו, והוא התחיל להצטער מאוד כי נזכר במה שהבטיח להן. בינתיים בחווה נערכה מסיבה גדולה לכבוד הנסיכות, אך הן לא רצו להישאר שם. "אנו רוצות לבקר את ההורים שלך" אמרו "ולראות איך הם חיים."

הוא הלך איתן ובדרך עברו ליד בריכת מים בקרבת החווה. דשא ירוק יפה צמח על שפת הבריכה והנסיכות רצו לשבת קצת שם, כי החליטו שיהיה זה נעים לנוח ולהביט על המים. הם התיישבו שם ואחרי זמן קצר הנסיכה הצעירה ביותר אמרה "אני רוצה לסרק את שערותיך, האוולור." הוא הניח את ראשו בחיקה והיא סרקה את השער שלו עד שנרדם. אזי היא הורידה את הטבעת מאצבע שלו ושמה אחרת במקומה ואחר כך אמרה לאחיותיה "תחזיקו אותי חזק. הייתי רוצה להיות עכשיו בטירת סוריה מוריה." כשהאוולור התעורר, הבין כי אבד את הנסיכות והחל לבכות ולהתאבל והיה אומלל עד שלא ניתן היה לנחם אותו. למרות כל בקשות של הוריו הוא לא רצה להישאר אצלם אלה נפרד מהם ואמר שאם לא ימצא שוב את הנסיכה האהובה, לא כדאי לו יותר לחיות. היו לו עוד שלוש מאות דולר והוא שם אותם בכיסו והלך בדרכו. אחרי כברת דרך פגש אדם עם סוס שנראה לו מתאים, והוא הציע לקנות אותו. "בעצם

לא התכוונתי למכור אותו" אמר בעל הסוס "אבל אם נסכים על מחיר אז אולי..". וכשהאוולור שאל על המחיר אמר האיש "לא קניתי אותו ביוקר והוא אמנם טוב לרכיבה אבל למשוך עגלה לא יוכל. אבל תמיד תוכל לשים עליו את ההספקה שלך ותוכל לרכב עליו וללכת לידו לסירוגין." בסוף הסכימו על המחיר והאוולור שם את התרמיל שלו על הסוס והלך לידו ולפעמים רכב עליו. בערב הם הגיעו לשדה ירוק עם עץ גדול במרכז, והאוולור התיישב תחת העץ, שחרר את הסוס ובעצמו נרדם. למחרת יצא שוב כי לא רצה להשתהות. כך הוא הלך ורכב כל היום, דרך יער גדול ובו רחבות יער ירוקות. הוא לא ידע איפה הוא נמצא ולאן הוא הולך, אבל בכל מקום בו היה קצת עשב עבור הסוס שחרר אותו, נח בעצמו והמשיך בדרך. כך הוא הלך ימים רבים וחשב שלא יגיע כבר לשום מקום, עד שערב אחד ראה אור בין העצים. "אולי אמצא כאן בני-אדם ואוכל להתחמם קצת ולאכול דבר מה" חשב האוולור.

כשהגיע למקום שממנו בא האור ראה בקתה עלובה, ודרך החלון הבחין בזוג זקנים. הם היו זקנים מאוד ובני שערות לבנות, ולאישה היה אף כה ארוך שיכלה לשבת בפינה ליד התנור ולנער את העפר באפה. "ערב טוב, ערב טוב" אמרה הזקנה "מה מעשיך כאן? כבר יותר ממאה שנה לא הופיע כאן בן-אדם כלשהו." על כן האוולור סיפר לה כי הוא רוצה להגיע לטירת סוריה מוריה, ושאל האם היא מכירה את הדרך לשם. "לא" אמרה האישה "אינני מכירה זאת, אבל בקרוב יעלה הירח ואשאל אותו. הוא יכול לדעת כי הוא מאיר על הכל." וכשהירח עלה לשמיים והאיר מעל צמרות העצים צעקה האישה בקול גדול "ירח, ירח! תוכל להגיד לי איך להגיע לטירת סוריה מוריה?" "לא" אמר הירח "לא אוכל להגיד זאת כי ענן הסתיר אותי כשהארתי בכוון זה." "חכה עוד" אמרה הזקנה להאוולור "עוד מעט תגיע רוח מערב, והיא תדע, כי היא נושבת לכל פינה."

"מה? יש לך גם סוס?" אמרה כשראתה אותו פתאום "שחרר אותו שיוכל לרעות קצת פה באחו, ועל תיתן לו לעמוד כך ליד הדלת. אבל אולי נתחלף? יש לי כאן זוג מגפיים שכל צעד בהם הוא כמו שלושה קילומטר. תקבל אותם תמורת הסוס ותוכל להגיע לטירת סוריה מוריה במהירות." האוולור הסכים מיד והזקנה הייתה מאושרת כל כך שכמעט והתחילה לרקוד "עכשיו גם אני אוכל לרכב לכנסייה" אמרה. האוולור רצה לצאת מיד לדרך, אך היא אמרה שאין צורך למהר. "שכב כאן על הספסל, כי אין לי מיטה בשבילך" אמרה "ואני אמתין לרוח המערב." אחרי זמן מה הגיעה רוח המערב ונשבה בכוח רב, עד שקרשים של הבקתה חרקו. הזקנה יצאה וצעקה "רוח מערב! רוח מערב! התוכלי להגיד לי איך להגיע לטירת סוריה מוריה? יש כאן אחד שרוצה להגיע לשם." "כן, אני מכירה את הדרך היטב" אמרה רוח המערב "ואני הולכת לשם כדי ליבש את בגדי

החתונה, שעומדת להתקיים שם. אם הוא בעל רגליים מהירות, יוכל ללכת איתי." האוולור רץ מיד החוצה. "תצטרך למהר אם תרצה ללכת איתי" אמרה הרוח והיא התחילה לנשוב מעל עמקים וגבעות, מעל שדות וביצות, והאוולור רץ במגפיים שלו אחריה. כעבור זמן הם נעצרו. "עכשיו לא אוכל להישאר איתך" אמרה רוח המערב "כי אני צריכה קודם להוריד קצת ענפי ברוש לפני שאגיע למקום בו מתייבשים הבגדים. אבל תמשיך מעבר לגבעה הזו ותגיע אז לכמה נערות שמכבסות בגדים, ומשם כבר דרך קצרה לטירת סוריה מוריה." האוולור עבר מעל הגבעה ופגש את הכובסות, והן שאלו אותו האם ראה את רוח המערב, שאמורה לבוא ולייבש את הבגדים שהן מכבסות לחתונה. "כן" אמר האוולור "היא רק עפה להביא קצת ענפי ברוש ובוודאי תגיע הנה עוד מעט." ואז שאל אותן על הדרך לטירת סוריה מוריה. הן הראו לו את הדרך וכשהגיע לשם ראה המון אנשים וסוסים. אבל הוא היה כל כך עייף אחרי ריצה עם רוח

המערב דרך חורשות וביצות, שהחליט לא להתערב בין הקהל, אלא להמתין בצד, עד לרגע שבו תתחיל החגיגה.

כשהגיע השעה, כולם אמורים היו להרים כוס לכבודן של הכלות, והמוזג עבר בין האנשים ומזג בכוסות, תחילה של הכלות והחתנים, אחר כך של האבירים והמשרתים, ובסוף הגיע גם להאוולור. האוולור שתה לכבוד הכלה והחתן ואחר כך הוריד את הטבעת שהנסיכה שמה לו על האצבע, זרק אותה לתוך הכוס וביקש מהמוזג שיביא אותו לכלה עם ברכה ממנו.

כשהכלה הנסיכה ראתה את הטבעת קראה "מי הוא שמגיע לו אחת מאתנו? זה ששחרר אותנו מהטרולים או זה שיושב כאן כחתן?" איש לא פקפק בתשובה לשאלה זו וכשהאוולור שמע מה אמרו המסובים השתחרר מבגדיו הבלויים ותוך רגע הופיע במלוא הדור. "כן, הוא הנכון" קראה הנסיכה הצעירה כשראתה אותו, ומיד השליכה את החתן האחר מהחלון והתחתנה עם האוולור.